

buren

Informatieblad van BP voor Eindhout, Oosterlo, Stelen, Winkelomheide en Zittaart

www.bpgeel.be

JAARGANG 17 > NR. 54 > zomer-herfst 2014

De vrijwilligers Voor wat, hoort ... niets

8 BP vervangt oxidatiereactoren
Werken aan de toekomst van de fabriek

13 Resultaten enquête 2014
Minder hinder van BP

14 Verkeersdag 2014
Lode, ken jij de wegcode?

Met handige-nummerskaartje

10

De PTA-story:
Deel 3: Zeg
niet zomaar
PET-fles tegen
een all-round
drankverpakking

De vrijwilligers

Dat wijzelf of onze kinderen allerhande vormen van amusement en ondersteuning voorgeschoteld krijgen, vinden we doodnormaal. Maar dat ettelijke vrijwilligers zich bijna dagelijks inzetten voor het belang van de gemeenschap, beseffen we vaak niet. In deze reeks plaatsen we de stille (BP-)krachten achter enkele Vlaamse verenigingen in de kijker.

Voor wat, hoort ... niets

Onvoorwaardelijk iets voor een ander kunnen betekenen, dat is de drijfveer van Luc, Beatrijs en Johan. Wat dat 'iets' dan mag zijn, vinden ze moeilijk om uit te leggen. Een goed gesprek, een duwtje in de rug, een glimlach op het juiste moment, hulp op de juiste plaats ... En ze hoeven er niets voor terug. Of toch...?

Vertel eerst eens kort iets over je werk hier bij BP.

Johan: Ik werk nu 36 jaar bij BP. Na mijn studies elektriciteit/elektronica ("meet en regel" in avondschoon) heb ik hier gesolliciteerd en ik kon meteen beginnen. In al die jaren heb ik een heel gevarieerd parcours doorlopen en nu stuur ik sinds 2,5 jaar contractors aan, wat me prima bevalt

Luc: Zeventien jaar geleden – ik had ook net mijn school afgerond – heb ik bij BP een examen afgelegd. Het was vrijdag de dertiende, maar het bleek mijn geluksdag, want ik kon beginnen. Ik heb intussen op verschillende afdelingen gestaan, waar ik instond voor de productie, maar ook veiligheid was altijd een belangrijk thema. Daarnaast ben ik nog bij de bedrijfsbrandweer.

Beatrijs: Ik ben nog maar vijf jaar geleden bij BP komen aanwaaien. Toen ik hier solliciteerde, was ik zelfstandige in personeelsmanagement. Maar het was een moeilijke

Beatrijs: "Psychosociaal welzijn op het werk is een thema dat me nauw aan het hart ligt."

periode – crisistijd – en bovendien miste ik het om deel te kunnen uitmaken van een groter team. Nu geef ik ondersteuning aan leidinggevenden in HR-technische zaken. Ik houd me de laatste jaren ook bezig met psychosociaal welzijn op de site hier. Dat ligt me na aan het hart; ik vind het belangrijk dat mensen met plezier komen werken en dat ze zich hier goed voelen.

Psychosociaal welzijn is ook een thema in het vrijwilligerswerk dat je doet, niet?

Beatrijs: Klopt, ik ben vrijwillige coach bij YAR Vlaanderen. YAR staat voor Youth At Risk en is een programma dat jongeren met een dossier bij de jeugdrechter de kans geeft hun leven weer op de sporen te krijgen. Het gaat over jongens en meisjes tussen vijftien en achttien jaar die bijvoorbeeld een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd of die uit een problematische opvoedingssituatie komen. YAR helpt hen om hun leven zelf in handen te nemen en er een andere wending aan te geven.

Waarom heb je gekozen voor die organisatie?

Beatrijs: Zelf heb ik in mijn leven veel kansen gekregen. Ik had een gelukkige jeugd met weinig obstakels. Maar er zijn mensen die veel minder geluk hebben gehad. Ik wou op de een of andere manier een bijdrage leveren om anderen te helpen, iets betekenen voor mensen die minder kansen hebben gekregen. Er zijn veel manieren waarop je zo'n vrijwilligerswerk kunt doen, maar ik verkoos een professionele omgeving: goed georganiseerd, geen amateurisme. Twee jaar geleden ben ik begonnen en het bleek een behoorlijk intensief engagement te zijn. Ik heb me dat eerste jaar ook maar voor een van de drie delen van het programma geëngageerd. Dit jaar heb ik het volledig doorlopen.

Beatrijs: "Ik wil iets betekenen voor mensen die in het leven minder kansen hebben gekregen dan ik."

Luc Avonds (39), operator PTA3 uit Lichtaart is vrijwilliger-decorbouwer bij Gekko Tejator

Johan Wilms (56), contract coördinator uit Ham is vrijwilliger bij de wijkwerking Genenbemde en lid van de Heemkundige kring in Ham

Beatrijs Ramaekers (48), HR Business partner uit Hasselt, is vrijwillige coach bij YAR Vlaanderen

Wat houdt het concreet in?

Beatrijs: Het traject bestaat dus uit drie fases. De jongeren worden door de jeugdrechter voorgedragen om aan het programma deel te nemen. Eerst krijgen ze van ons de hele uitleg: wat de bedoeling is, wat wij doen, wat hun eigen bijdrage moet zijn ... Als ze beslissen om er effectief in te stappen, volgt er een intakegesprek. Daarin kiezen ze drie doelen die hun leven fundamenteel kunnen veranderen, bijvoorbeeld de relatie met hun ouders herstellen, hun school afmaken, geen feiten meer plegen, hun gevoelens leren uiten ... Je begeleidt de jongeren met wie je een intakegesprek hebt gehad en je helpt ze voorbereiden op de trainingsweek. Die trainingsweek is deel twee van het programma. Gedurende zes dagen worden de jongeren geholpen om hun verleden een plaats te geven en worden ze voorbereid om op een andere manier in het leven te staan. Op het einde van die week maken de jongeren kennis met hun individuele coach voor derde fase van het programma. De volgende negen maanden werken ze samen aan de drie vooropgestelde doelen. Vorig jaar coachte ik daarin een meisje van zeventien en dit jaar is het een jongen van dezelfde leeftijd. We zien elkaar elke week en bellen of sms'en ook

een keer. Maandelijks is er een groepsbijeenkomst met alle jongeren en coaches, en de vrijwilligers hebben ook elke maand nog een aparte coachesvergadering. Wij worden op onze beurt immers ook intensief begeleid en ondersteund.

Luc: Heeft het werk jouw visie op (probleem) jongeren veranderd?

Beatrijs: Ik heb altijd de overtuiging gehad dat elke mens in se goed is. Dit vrijwilligerswerk heeft me daar alleen maar in bevestigd: elke jongere heeft kwaliteiten, maar sommigen hebben nog niet de mogelijkheid ontdekt hoe ze die kunnen tonen of ontwikkelen. Het is schrijnend hoe iemands kansen bepaald en beperkt worden door de plaats en het gezin waar hij geboren wordt. Ik wil helpen dat te veranderen.

Hulp, dat is toch ook wat jij biedt aan een organisatie, Luc?

Luc: Ik draag inderdaad mijn steentje bij als Gekko me nodig heeft. *Gekko Tejator* verenigt een volwassenentoneel, een kindertheater en een koor, met in totaal meer dan honderd leden. Het is opgericht in 1998 en twee jaar later ben ik erbij gekomen. Ik was toen hoofd-leider bij de KLJ en Gekko kwam bij onze jeugdbeweging aankloppen: ze hadden nog wat volk nodig om in een voorstelling mee te spelen.

Ik heb dat toen gedaan, al had ik weinig tekst. Gelukkig, want door het ploegensysteem op het werk kon ik nauwelijks een repetitie bijwonen. Ik heb toen ook geholpen met de bouw van het decor, wat ik erg prettig vond. Daarna heb ik besloten om een acteercarrière aan mij te laten voorbijgaan en me enkel nog met decorbouw bezig te houden. *(lacht)*

Wat bouw je dan zoal?

Luc: Dat hangt natuurlijk van het toneelstuk af: waarover gaat het en waar speelt het zich af? Dat kan een café zijn, een huiskamer, een dorpsplein ... Dat moeten we dan zo realistisch mogelijk namaken. Gekko heeft een magazijn waar al een aantal stukken voorhanden zijn die we kunnen hergebruiken en zelf heb ik ook heel wat materiaal dat kan dienen. Ten slotte ken ik veel mensen die zich met renovaties bezighouden: wat zij als afval beschouwen, is voor ons een schat aan nuttig materiaal. Daarmee bouwen we dan bijvoorbeeld een muur met deuren in, een trap ... De aankleding van het decor maakt het natuurlijk af: een schilderij aan de muur, een zetel in het midden, tapis-plain op de grond, een koelkast in de hoek, een kamerplant op de kast ... Voor die zaken ga ik vaak in mijn eigen huis of dat van mijn familie op zoek naar wat kan dienen.

Luc: "Ik vind dat mensen meer buiten moeten komen in plaats van enkel nog contact te hebben via Facebook of sms."

Probleemoplossend denken en handelen zijn dus niet enkel in je werk weerkerende taken. Hoe vaak word je door Gekko opgetrommeld?

Luc: Gekko organiseert drie activiteiten per jaar, maar het champagneconcert van het koor heeft niet echt een decor nodig. Voor het volwassenentoneel en het kindertheater wordt ons team van vijf decorbouwers ingeschakeld. In april van dit jaar speelden de volwassenen al de komedie 'Roze garnalen' en binnenkort brengt Gekko 'De Jossen', een stuk van Tom Lanoye. Maar we hebben ook al eens een musical gedaan, waaraan de drie groepen samen meewerken. Soms moet het best snel gaan: op drie à vier dagen tijd moet het decor er staan, want eerder kunnen we de zaal niet in. Naar een voorstelling zelf ga ik maar zelden kijken. Tja, mijn ouders en schoonmoeder spelen erin mee, mijn schoonvader neemt foto's, mijn vrouw zit in het koor ... Ik werk een weekend op de twee en er moet toch iemand bij de kinderen blijven! *(lacht)*

Het is bijna een familiebijeenkomst! Johan, jij zet je ook in voor verschillende families in jouw buurt?

Johan: Ik ben twintig jaar geleden naar Ham verhuisd en toen ben ik bij de wijkwerking Genenbemde gegaan. Als bestuurslid woon ik de vergaderingen bij, doe ik de verslaggeving en houd nog wat administratie in het oog. We organiseren zo'n vijf activiteiten per jaar voor de honderd gezinnen van onze wijk

waaronder Sinterklaas, een pannenkoekenfestijn en een wijkbarbecue. Elke activiteit ben ik erbij: onlangs stond ik nog mee achter die barbecue.

Beatrijs: Ik vind dat geweldig, die initiatieven in een wijk. Een babbeltje doen met de burens, elkaar beter leren kennen ... Dat is de ideale remedie tegen de verzuring.

Luc: Ja, want je merkt dat de maatschappij toch erg individualistisch wordt. Ik vind dat mensen – maar vooral kinderen – meer buiten moeten komen en samen iets doen in plaats van enkel nog contact te hebben via Facebook en sms.

Johan: Ik probeer een voorbeeld te zijn voor mijn kinderen: ze moeten onder de mensen komen. Ik ben blij te zien dat mijn zoon en dochter zich ook her en der engageren.

Beatrijs: Als ik inderdaad zie hoeveel goeie initiatieven er genomen worden, heb ik vertrouwen in de jeugd.

Niet alleen de jeugd engageert zich, ook de oudere garde is nog erg actief in Ham. En ook daar is Johan te vinden.

Johan: Ik ben inderdaad sinds drie jaar lid van de Heemkundige kring in Ham. Tja, geschiedenis is nu eenmaal iets dat me al altijd geïnteresseerd heeft. Ik ben geen historicus, verre van. Het zijn de verhalen die me boeien: hoe leefde men toen, wat is er gebeurd en waarom? Het is een feit dat je het heden pas beter kan begrijpen als je het verleden kent. Helaas leren mensen niet altijd van fouten uit het verleden... Een bewijs ervan houd ik hier in mijn hand: 'Ham tijdens wereldoorlog I', een boek van onze Heemkundige kring over dorpsgenoten die

Johan: "Ik denk dat ik het nodig heb iets voor een ander te kunnen doen."

honderd jaar geleden betrokken waren bij de oorlog. Helaas kan er over 25 jaar opnieuw zo'n boek gemaakt worden... In totaal heeft onze kring al 49 publicaties uitgebracht. Het is een monnikenwerk om al die informatie te verzamelen. Voor alle duidelijkheid: dat boek is geen pluim op mijn hoed. Bij de Heemkundige kring ben ik eigenlijk een manusje van alles: een tentoonstelling opbouwen, didactisch materiaal verzamelen, onderzoekwerk doen ...

En dat allemaal vrijwillig. Wordt het soms niet een beetje zwaar, moeilijk of veel?

Johan: Ik vind het prettig om onder de mensen te zijn, samen leuke dingen te kunnen doen, elkaar beter te leren kennen ... Net als Beatrijs geloof ik in de principiële goedheid van mensen en voor hen wil ik dan ook graag iets ondernemen. Maar soms begint mijn geloof te wankelen ... Als ik het nieuws zie of de krant lees ... dat is momenteel om te huilen. Maar gelukkig duurt dat nooit lang: elke keer raak ik snel weer gemotiveerd en ga ik er weer voor. Ik denk zelfs dat ik het nodig heb iets voor een ander te kunnen doen. De kritiek die je soms moet slikken, werkt ook al eens op het gemoed, maar gelukkig komen er ook heel veel warme en lieve reacties.

Luc: Op hectische momenten pikt het wel eens, maar zo vaak moet ik nu ook weer niet opdraven. Met kritiek heb ik geen probleem en zeker niet als die terecht is. Als je geboren

Luc: "Als je geboren bent met mijn haarkleur, kweek je al heel vroeg een brede rug en een dikke huid."

bent met rood haar zoals ik, dan kweek je al heel vroeg een brede rug en een dikke huid. *(lacht)*

Beatrijs: In het begin was ik bang dat ik de verhalen van de jongeren niet van me zou kunnen afzetten en geregeld zou thuiskomen in tranen. Ik ben namelijk iemand die altijd erg emotioneel betrokken is bij alles wat ze doet. Maar die vrees was ongegrond. Niet dat ik niet betrokken ben bij wat die jongeren vertellen, en vaak voel ik wel hun pijn. Wat die gasten soms meemaken, het zijn schrijnende verhalen... Maar ik neem het niet allemaal mee naar huis, of het moesten een aantal

Johan: "Ik wil mijn burens leren kennen, hun verhalen horen."

Tips voor thuis en elders

getuigenissen zijn die ik aan mijn kinderen vertel. Ik probeer er niet bij te zeggen dat zij toch nogal geluk hebben met de kansen die ze allemaal krijgen. Ik hoop dat ze zelf de conclusie trekken dat ze het goed hebben.

Jullie steken veel energie en tijd in jullie vrijetijdsbesteding. Wat drijft jullie om dat alles vrijwillig te blijven doen?

Luc: Omdat ik niet beter weet? (*lacht*) Toen ik nog bij de KLJ zat, was het voor mij al een evidentie om me ergens vrijwillig voor in te zetten en te helpen waar ik kan. Ik vind het prettig dat ik voor iemand iets heb kunnen maken. Zelf kan ik ook op anderen rekenen als ik bijvoorbeeld materiaal nodig heb. Het is eigenlijk mooi: zij helpen mij, zodat ik anderen kan helpen. En het is gewoon plezant in contact te komen met verschillende generaties en bij te dragen tot hetzelfde doel.

Johan: Het zijn de mensen die je steunen, bedanken of complimentjes geven, die ervoor zorgen dat je het met de glimlach blijft doen. Misschien is het dat wel wat me drijft: een schouderklopje, wat respect en waardering. En ook om dat ik gewoon graag onder de mensen ben en het contact met mijn buurman niet wil beperken tot een simpele goeiedag. Ik wil hem leren kennen, zijn verhaal horen. En dat het vrijwillig is, vind ik net belangrijk. We mogen toch nog eens iets onvoorwaardelijk en onbaatzuchtig voor elkaar doen?

Beatrijs: Bij YAR hebben we ook al gesprekken gevoerd over het waarom van ons engagement. Meestal hoor je inderdaad dat mensen iets voor anderen willen betekenen, hun steentje willen bijdragen. Maar zoals Johan al aangaf, krijg ook ik er graag iets voor in de plaats. Geen geld, maar wel iets dat voldoening geeft. Als je het zo zegt, klinkt het bijna egoïstisch, maar het is hartverwarmend om geaccepteerd te worden door een jongere die al zo vaak werd teleurgesteld door volwassenen, om toegelaten te worden in een beschadigd leven ... Anderzijds, ik heb intussen geleerd dat je nooit voor iedereen goed kan doen: je kunt nu eenmaal niet met alle meningen rekening houden. Maar ik ben op een punt gekomen dat het voor mij volstaat dat ik mezelf in de spiegel kan kijken en kan zeggen dat ik het juiste heb gedaan.

www.yarvlaanderen.be

www.gekkolichtaart.be

www.heemkundeham.be

Wanneer uw gsm of smartphone dodelijk kan zijn

Om de een of andere reden is het nog niet zo ver, maar volgens ons komt het er nog wel van: een algemeen verbod op het gebruik van een gsm, smartphone en aanverwanten tijdens het rijden. En dan bedoelen we inclusief handenvrij bellen.

We gaan hier niet goochelen met allerlei cijfers die bewijzen dat als u met een voertuig rijdt, u zich het best daarop concentreert. We willen u hier evenmin vervelen met het percentage van een verhoogde kans op ongevallen als u (1) handenvrij belt, (2) niet handenvrij belt en (3) sms't in de wagen. Dat zijn cijfers en die maken zelden veel indruk. We willen u wel vragen of u een of meerdere van volgende situaties ooit al eens meegemaakt hebt:

- een medeweggebruiker voor u maakt vreemde manoeuvres, slingert over het baanvak, neemt zijn bocht te ruim of net niet ruim genoeg. U merkt dat de chauffeur druk gesticuleert, met de gsm al dan niet tegen het oor gedrukt.
- u rijdt op een wat smallere weg en een tegenligger komt u tegemoet. Op het punt dat u elkaar kruist, wordt u zowat van de baan gereden. Als u naar de chauffeur kijkt, ziet u hem/haar al telefonerend voor zich uit staren. Hij of zij heeft u niet of nauwelijks bewust waargenomen.
- u bent zelf aan het bellen geweest tijdens het rijden. Na het gesprek merkt u dat u niet veel meer weet van de rit. Het lijkt wel of die uit uw geheugen gewist is. U bent dan waarschijnlijk ook vergeten dat u de medeweggebruiker of tegenligger van daarnet was of toch minstens had kunnen zijn.

BP is een van de bedrijven die al jaren een volledig verbod op het gebruik van gsm's en aanverwanten tijdens het rijden opleggen aan de medewerkers. De redenen daartoe zijn overtuigend. Wanneer volgt de wet?

Tips

- Als u aan het rijden bent, laat dan uw gsm voor wat hij is. Of beter nog, zet hem af.
- Mensen die u telefoneren tijdens het rijden, kunnen een boodschap achterlaten. U kunt ze dan bellen als u geparkeerd bent.
- Als u iemand opbelt en u merkt dat hij of zij aan het rijden is, zeg dan gewoon: "Ik merk dat u aan het rijden bent, ik bel later wel terug." en onderbreek het gesprek. U redt er misschien een leven mee.

Als u aan het rijden bent, laat dan uw gsm voor wat hij is.